

[Jens Peter Jensen (Sorø amt).]

resultater, det kan skabe, som vi skal bygge fremtiden på.

Det er vel nødvendigt endnu en tid at fastholde en stram pengepolitik, og den er da også anbefalet af erhvervenes organisationer, som man har kunnet se det af så sene tillkendegivelser som udtalelser omkring årsskiftet. Men jeg understreger, at det må være sigtet at få et sådant hold på finanspolitikken, at penge- og kreditpolitikken kan lempes inden for overskuelig tid. Ellers får politikken en omvendt virkning end den sanerende. Og så kommer vi fjernere fra målet: en bedring af vort betalingsforhold over for udlandet.

De seneste konjunkturvurderinger for industrien er ikke for opmuntrende. Det er tallene for industriens investeringer heller ikke, og her må jeg gøre opmærksom på, at under den høje beskæftigelse er der ingen arbejdskraftreserve at hente til forøgelse af produktionen. Arbejdstiden afkortes, og der tales om længere ferie, og det betyder det samme. Jeg vil give det råd at være forsigtig med dette, for det kan betyde, at vi må give plads for adskillige tusinde fremmedarbejdere flere blot for at opretholde produktionen — alt imens vi selv napper os en uge ekstra på Mallorca. Under de givne gunstige beskæftigelsesforhold må produktionsudvidelser og produktivitetsforbedring hentes gennem øgede investeringer i industrien og andre erhverv, og derfor må indtjeningen hos disse blive bedre end nu.

Disse betragtninger fører direkte til spørgsmålet om forholdet imellem erhvervslivet og det offentliges anvendelse af kapital og arbejdskraft, og her vil jeg sige, at det går simpelt hen ikke an, at det offentlige tager hele tilgangen til arbejdsmarkedet, ligesom stigningen i det offentliges pengeforbrug må dæmpes. Jeg vil i denne sammenhæng også tillade mig at pege på, at det offentlige ofte er lønførende. Jeg vil blot nævne, at den sidste aftale mellem det offentlige og HK har medført sådanne lønstigninger, at ethvert rådhus i riget eller et hvilket som helst andet offentligt kontor har lagt et dræn i de private virksomheder, hvorfra man suger arbejdskraft til sig. Jeg mener, man skal tilråde større forsigtighed på disse områder, end der hidtil har været udvist.

Jeg føler det egentlig påtrængende at appellere til det høje ting om at være sig mere bevidst de administrative konsekvenser af den lovgivning og af de reformer af forskellig art, som vi vedtager. Der kan fra de senere år nævnes afskrækkende eksempler; det skulle vel ikke være nødvendigt at minde om det her i selvangivelsesmåneden, hvor folks forestilling om skatte- og lovgivningens forenkling nok ikke er skunket ret dybt i deres bevidsthed. Hvis vi skal have de økonomiske fremskridt og de forbedringer i levestandard taget i videsté forstand, som vi også ønsker, så må vi forstå, at den afgørende forudsætning for at nå disse mål er, at vi giver vort erhvervsliv rimeligere trivselsvilkår. Det kan være aktuelt og rigtigt at minde forespørgerne om sammenhængen mellem det indkomstopgør, der er i gang, og vort erhvervslivs konkurrenceevne, som igen er afgørende for at kunne opretholde en høj og stabil beskæftigelse.

Dagmar Andreasen: Der kan anstilles mange betragtninger om erhvervslivets økonomiske problemer og om de konkurser, vi har oplevet, og dem, vi kan forvente at opleve de nærmeste måneder, men bortset fra de menneskelige problemer, som er helt uden for diskussion, så er det forkert, hvis vi kun ser på ulemperne. Firmalukninger og konkurser indebærer også fordele. Et markedsdirigeret samfunds forudsætning er konkurrence; den skal sørge for, at firmaerne holder sig friske i toppen, ja, i hele organisationen. Konkurrencen er blevet meget skarp, mange erhvervsfolk vil sige ubehagelig skarp, men det er ikke et specielt dansk fænomen. Konkurrencen skærpes i alle markedsdirigerede industrisamfund, og det er for øvrigt ikke et fænomen, som hverken socialdemokratiet eller socialistisk folkeparti skulle være ked af. Jeg husker i hvert fald, da de højlydt beklagede, at konkurrencen ikke var effektiv nok. Er konkurrencen ikke effektiv, tjener virksomhederne for meget uden risiko, og enhver omkostningsforøgelse kan slå igennem i stigende forbrugerpriser; det sker i hvert fald i meget ringe omfang i dag.

Endvidere befinder Danmark sig som bekendt i en situation, hvor kapital og arbejdskraft er mangelvarer, og samtidig er vor import større end vor eksport. For at få